

לכבוד	לכבוד
פרופי יוסי בן ארצי	פרופי יואב גלבר
דיקאן הפקולטה למדעי הרוח	החוג ללימודי ארץ ישראל
<u>אוניברסיטת חיפה</u>	<u>אוניברסיטת חיפה</u>

א.נ.,

הנדון: עבודת התזה של הסטודנט תדי כץ בענין טנטורה

1. בהחלטתה מיום 18.11.2001 הורתה הרשות ללימודים מתקדמים על ביטול ההכרה האקדמית בעבודת התזה של הסטודנט תדי כץ העוסקת בכיבוש הכפר טנטורה במלחמת העצמאות, אולם באופן מתמיה אפשרה לו להגיש עבודה מתוקנת בתוך 6 חודשים.
2. ספק רב בעיני אם היה מקום לנהוג בליברליות כה רבה בכך אשר סילף וסרס עדויות באופן שיטתי על מנת להצדיק את התזה שלו בדבר התרחשותו של טבח בטנטורה בסמוך לאחר כיבוש הכפר בחודש מאי 1948. ממצאיה של הוועדה המיוחדת שמינה רקטור אוניברסיטת חיפה פרופי אהרון בן זאב מדברים בעד עצמם וחומרתם ברורה, אולם לא בכך עניינו של מכתב זה אלא בראיה חדשה שנתגלתה אשר יש בה כדי לשפוך אור נוסף על פרשת כץ-טנטורה וכדי להעיד על טיב מחקרו של כץ ועל כך שאין הוא אלא מקבץ של בדותות.
3. כזכור, חלקים ניכרים מעבודתו של כץ מוקדשים לאחד, יעקוב אפשטיין, אשר לפי כץ "מבין המרואיינים הערבים לעבודה זו כ-20 מפליטי טנטורה, כמעט כולם, ללא יוצא מן הכלל הזכירו בראש ובראשונה, את יעקוב אל מוחתאר (אפשטיין) כמי שהצילם ממוות ומטבח ודאיי" (ראה עמ' 108 לעבודתו של כץ).
4. בהמשך חוזר כץ על דבריו וקובע כי "רבים ממרואיינינו הערבים מבין פליטי טנטורה טענו בעדויותיהם כי אחרי ככלות הכל יעקוב אפשטיין הוא זה שהם חייבים לו את חייהם..." (ראה עמ' 110 לעבודה).
5. על קביעות בנוסח דומה חוזר כץ גם במקומות נוספים בעבודתו. כך למשל:

"בכל יתר העדויות הוא מתואר כמציל הגדול של הכפר מפני רצח המוני"
(עמ' 116).

"גם הוא זוכר את הופעתם של יעקוב אל מוחתאר מזכרון יעקוב וחבריו בזירת ההרג כ-3 שעות לאחר כניעת הלוחמים ואכן גם לדבריו "מזל גדול שהם הופיעו שאם לא כן יכלו החיילים להמשיך ולהרוג בין האנשים בלי סוף" (עמ' 121 – בהתייחס ל"עדויות" של אבו נאיף).

"מי שבפרוש הציל אותנו היו יעקוב אפשטיין שרוליק שכטר ויגאל ניידרמן וגם מוטי אחד היה איתם" (עמ' 146).

"מזלנו התמזל שבשלב מסויים הגיעו אנשי זכרון יעקוב והצליחו להפסיק את ההרג. ראשון הגיע יוסף דשבסקי משפייה ואחריו הגיעו יעקוב אפשטיין בן חיים שכטר ועוד" (עמ' 167).

6. לפני מספר ימים הגיע לידי הח"מ עותק של מסמך שכותרתו "דין וחשבון מהכפר טנטורה". המסמך האמור מודפס במכונת כתיבה והוא חתום על ידי יעקב אפשטיין אשר הלך לעולמו לפני מספר שנים. המסמך נושא תאריך 21.6.48 - כלומר הוא נכתב חודש בדיוק לאחר כיבוש הכפר.
- צילום המסמך האמור רצ"ב נספח א' למכתבי.
7. יחד עם המסמך האמור הגיע לידי עותק של מסמך בכתב יד שהינו כנראה טיוטה ראשונית של המסמך המודפס. הטיוטה רצ"ב נספח ב' למכתבי.
8. שני המסמכים נמצאו "בתיק הזכרונות" של יעקב אפשטיין בארכיון זכרון יעקוב, והם נמסרו לידי אנשי אלכסנדרוני על ידי מר יחיאל לייטנר העוסק כתחביב בכתיבת ההיסטוריה של זכרון יעקוב.
9. מר יוסף אפשטיין, בנו של יעקב אפשטיין אישר כי החתימה על המסמך המודפס הינה של אביו יעקוב אפשטיין וכי כתב היד אף הוא של אביו.
10. אין ולא יכול להיות ספק באוטנטיות של המסמכים האמורים, אשר כפי שיובהר להלן מהווים ראיה ניצחת (אם מישחו זקוק עדיין לראיות נוספות בענין זה) לכך ש"הטבח בטנטורה" אינו אלא בדוטה, שהינה חלק ממניפסט פוליטי שנכתב על ידי כץ בכסות של מחקר אקדמי.
11. הדעת נותנת כי אילו היה שמץ של אמת בסיפוריו של כץ היה יעקוב אפשטיין "מציל הכפר" אשר קטע את "הטבח ההמוני" מספר על הדברים בדין וחשבון שנכתב על ידו. אולם הפלא ופלא, מסתבר שגם יעקוב אפשטיין אשר שהה בכפר בכל אותן שעות בהן לדברי כץ התבצע ההרג, ואשר לדברי כץ הוא אשר הפסיק את ההרג, ומשום כך תושבי טנטורה חייבים לו את חייהם, לא שמע על הדברים מעולם. לכל בדיותיו של כץ אין שריד וזכר בדין וחשבון המפורט אשר כותב יעקוב אפשטיין חודש לאחר שארעו הדברים.
12. אפשטיין מספר בדין וחשבון שכתב כי כאשר נכנס לכפר הוא מצא את כל בני הכפר מרוכזים על שפת הים - נשים וילדים לחוד, וגברים ונערים לחוד (הואיל וסמוך לאחר תום הקרב הועברו כל בני הכפר ממקום הריכוז על שפת הים למקום ריכוז אחר, ליד בנין המזגה, עולה כי אפשטיין הגיע לכפר בסמוך לאחר תום הלחימה).
13. אפשטיין מספר כי תיווך בין אנשי אלכסנדרוני לבין אנשי הכפר וכי יעץ לאנשי הכפר למסור את נשקם. לאחר מכן מתאר אפשטיין את הליך העברתם של הנשים הזקנים והילדים לפרדיס, את העברת הגברים למשטרת זכרון יעקוב לשם חקירה, ואת הטיפול בקבורת ההרוגים.
14. אפשטיין מעלה השגות לגבי אופן הטיפול ברכוש שהותירו אחריהם אנשי טנטורה וכן לגבי אופן הטיפול ב"גולים" (ככל הנראה הזכונה לזקנים, לנשים ולילדים) אשר לא נלקחו בשבי והושארו בפרדיס. לאפשטיין ביקורת על כך שאותם "גולים" הושארו ללא פיקוח ראוי.
15. אולם אין כל שריד וזכר בדין וחשבון של אפשטיין לכל הרג של אנשים שהניחו את נשקם, אותו הרג אשר לפי גרסת כץ הופסק על ידי אפשטיין (על פי אחת מן "העדויות" שמספק כץ עשה זאת אפשטיין בגופו ממש כשאקדחו שלוף בידו).

16. אותו "דין וחשבון מהכפר טנטורה" שנכתב ונחתם על ידי יעקוב אפשטיין מהווה הוכחה נוספת לכך שעבודת התזה של כץ אינה אלא קובץ בדותות שנעטפו בכסות של מחקר אקדמי. אין עסקינן ברשלנות בלבד אלא בזדון ממש.
17. לא זו בלבד ש"ציטוטיו" של כץ מתוך הראיונות שקיים התגלו במעשה פברוק סדרתי, לא זו בלבד שאין בנמצא ולו גם לוחם עברי אחד מבין המאות שנכחו במקום (אנשי אלכסנדרוני, הש"י והח"י) אשר אינו מוכן לחשבע בנקיטת חפץ כי איש לא נורה לאחר כניעת הכפר, לא זו בלבד שגם פליטי טנטורה ממרואייניו של כץ הכחישו כי נעשה הרג בתושבי הכפר לאחר הכניעה (ראה למשל עדותו הנחרצת של אבו פהמי אשר ארבע פעמים חוזר ואומר לכץ כי "לא ירו באף אחד" אל מול הציטוט ההפוך בעבודתו של כץ), הנה גם מי שלפי כץ "הפסיק את הטבח בעיצומו" לא מזכיר פרשה כזאת או דומה לה בדין וחשבון מפורט הנכתב על ידו חודש לאחר כיבוש הכפר.
18. הקורא את "הדין וחשבון על הכפר טנטורה" שכתב אפשטיין מתרשם כי מדובר בדין וחשבון ביקורתי וכי אפשטיין אינו מנסה להסתיר או לטיח דבר.
19. יתר על כן, עדיפותו הראייתית של המסמך המפורט שנכתב על ידי יעקוב אפשטיין בסמוך לאחר קרות הארועים תוך נסיון לתעד אותם כהוויתם, על פני כל אותן עדויות פולקלור מכלי שלישי ורביעי אשר עליהן בונה כץ את "התזה" שלו (וגם אותן הוא מסלף באופן שיטתי) הינה ברורה גם למי שאינו היסטוריון.
20. האם שוב נפטור את כץ כרשלן ושרלטן, שלא טרח לחפש בארכיון זכרון יעקוב, ובתיק זכרונותיו של גיבור סיפורו יעקוב אפשטיין, או שמא מותר לחשוד בו שהסתיר ראייה ניצחת אשר היתה בידו משום שהפריכה את התיזה שלו? בין כך ובין כך המניפסט הפוליטי של כץ, אותו קובץ בדיות שנכתב בהשראתו של המאור הגדול אילן פפה, אינו ראוי לחותמת הכשרות של אוניברסיטת חיפה.
21. אינני בקיא בנוחלי האקדמיה בכלל ובנוהל שנקבע לבדיקה מחודשת של עבודתו של כץ (אם תוגש על ידו עבודה מתוקנת) בפרט, ומשום כך אני פונה בענין זה אליכם, שהרי את חסתייגותכם הנחרצת מעבודתו של כץ ומרמתה הבעתם עוד בטרם נחשפו בבית המשפט הפערים הבלתי ניתנים לגישור בין הציטוטים המופיעים בעבודתו של כץ לבין הדברים שנאמרו לו בפועל על ידי מרואייניו.
22. כץ הממומן על ידי גופים בעלי אג'נדה פוליטית ברורה ממשיך להלך בין הבריות ולהפיץ את כזביו גם לאחר שחתם בדעה צלולה ובהתייעצות עם עורך דינו על מכתב התנצלות לפיו הוא חוזר בו מכל האשמותיו בענין "הטבח בטנטורה", וגם לאחר שבית המשפט העליון דחה את טענתו כי יש לאפשר לו לחזור בו ממכתבו.
23. מתן הכרה אקדמית מחודשת לאותו קובץ סיפורי בדים שכך משווק ללא לאות, ישיב לכץ את אותו הכשר שנלקח ממנו וישווה לדברי ההבל והפרופוגנדה שלו, חזות של מהוגנות ורצינות שלהן היא אינה ראויה. ממילא יגרום הדבר נזק רב גם ליקרתה האקדמית של אוניברסיטת חיפה אשר נפגעה דיה בפרשה.
24. מלכתחילה לא ניתן להבין את החלטת הרשות ללימודים מתקדמים אשר אפשרה לכץ, שנתפס במעשה מרמה של ממש, להגיש עבודה מתוקנת (שהרי כל סטודנט שנתפס במעשה העתקה חמור הרבה פחות מורחק מן האוניברסיטה) אולם עתה מקבלים הדברים משנה תוקף.

25. בשלב זה אין כל מקום לאפשר לכך להגיש מחדש את "עבודתנו" בטרם תערך בדיקה מעמיקה ויסודית, ויתברר אם אכן גם כאן חטא כץ בחוסר יושר כאשר הסתיר מסמך כה מהותי למרות שהיה ברשותו, או שמא גם הפעם, במסגרת פשרה ראויה לכל גנאי, "ייהנה כץ מן הספק" ושוב יסווג הענין כ"רשלנות רבתי", סטנדרט עימו מוכן החוג ללימודי המזרח התיכון באוניברסיטת חיפה להשלים ללא כל קושי.

26. אודה לכם אם תמצאו את הדרך הראויה להביא את הדברים בפני הגורמים המוסמכים.

בכבוד רב,

 בן ציון פרידן
 מפקד גדוד 33 של חטיבת אלכסנדרוני
 במלחמת העצמאות

העתקים: פרופ' אהרון בן זאב, אוניברסיטת חיפה

פרופ' אבנר גלעדי, אוניברסיטת חיפה

פרופ' גדעון פישמן, אוניברסיטת חיפה

פרופ' קייס פירו, אוניברסיטת חיפה

דין והדין מחבר סנסורה

לכתר סנסורה נכבש על ידי אבותינו - נסעתי לשם לפי בקשת יוסב ראש ועד המוסבה-וכנסר הועדה בלמי רכוש הערבים כדי לקבוע מה מהותם בכפר ופצאתי.

(א) כל הרובים שוכנים במבואות, ברחובות, במסאות, בבתי הכפר וסביביו.

(ב) כל בני הכפר מרובים על שפת הים, בשם טף וילדים לחוד, גברים ונערים לחוד.

(ג) לא טעאתי עם גברים זרים מארצות השכנות, מאתי רק זרים מאנשי הסביבה כמו קסריה, ערב ואודני, ערב פעיר אל חמים וכמה מהכפר מרדס.

מיד בתכנסו לחדרו האיטמטון מטיבין, אני עם אחים מוכבדי הכפר והם אחמד אל חבי, יונס אל חבי ונעריים אבנאא אחדים. לפי בקשת הא"ס. מטיבין הרצאתי לפניהם והסברתי כי מחויבים לספור את כל הנשק שבכפר, יעבתי להם (בחוד שבו) כי אין כל תועלת להכחיש, היות ניש רשמה פדויקה. רשימה זו נקראה לפי הסמור וסוגי הנשק. הם הודו, אסרו והודיעו כי הנשק לא נשבה בידיהם. הרבה נעלמו מהכפר על נשקם. ואמנם כפי טראתי בתוך המאה היו חסרים הרבה מבני הכפר

כאשר נודע לי כי כל הסוביים הגברים יעבירו לכספה ז"י לחקירה וזחוד ולא יחזירו אותם במהרה. המלצתי להעביר את הנשקים חסך ואילדים לכפר מרדס. קבלתי עלי את התפקיד להעבירם ולאחר הסברתי לאלה שהם צריכים לקבל עליהם עול בלות זו. היות וכל הגברים בלחץ נשם, הם נענו ברבון ועברו חתה מיקוח לכפר מרדס בסדר גמור. את הסברה בדבר סיבת ההפדה הסברתי גם למזכיר וזקני הכפר מרדס ואלה קבלו אותם והבטיחו את שרותם ועזרתם. הם בקטו מאד היעבירו אליהם סנסורה מצדכי כלכלה ושלפניהם בטביל הגולים, כי הם לא יכולים לשאת בנטל כבר זה. אא הבטחתי להם להמליץ על בקשתם ולבצע אותה.

לפי בקשת הא"ס אלועוד לוי מפקד החבל מרדס, טיאטנו את החתים ויקברו אותם. למחרת נודע לי שבם את הקרובים שהטאתי בכפר לקחו עם יתר הסוביים, אם כך באליח להביא קרובים מהבמה מרדס שהלכו למלאכה זו בתנאי קאהיה תמיד ליום מפקד הצבא, באין ברירה הייתי כל הזמן לידם, אספו את החתים וקברו אותם כפוצץ בן החקיקו מבני כלבים ובהמות.

בניתי איפה למחרת למסרד החבל בכפר עם בקשה אנשי מרדס שפנו בכתב ובקטו למלא את הנסחתי בענין סרור המצרכים ומלבושים כאמור לעיל. לא קבלתי הטובה מעשית ולכן עניתי לכפר עם מצאתי את הא"ס שפסון מטיבין והוא העביר אלי אסור סזה מאה הא"ס שפירא המטונה על רכוש הערבים. עברתי מבית לבית ואספתי כסויות שונות של קפה, העברתי ומסרתי למזכיר מרדס שחלק לגולים לפי אסור בקבלה שנמסרה על ידי להא"ס שפירא. יש להדגיש שהיו לי כמה אי נעימויות מצד הצבא על הודעתם בכפר עם כמה ערבים (ביניהם מוחטפה אל ברימי פרבי זקן ודני וחיק) לאסוף את המצרכים. קרה שגם הורידו את הערבים המעלה העטירו אותם בטורה הידים מורמות חסון מול החושה, באופן שבטל הסברתי את התפקיד ובפאנץ יכולתי להתזיק את העבנים האלה לסרות אסוף החתים, קבורה, ובקרון הכפר מפני בהמות וכלבים לשם מניעת צחנה וסרחון מהנבלות.

גלי להתעקב על נקודה חשובה, כאשר עברתי בבחים ובכפר עם מוסטפה הזקן (אותו פתחו בניחים כמתוך קבלה מתיכנו בכפר מירה) ראינו את הצעעה, הכפר היה עטיר, הרכוש התבונז היו קוטאים רבים ובהגו מהחפקר, כי לא הייתה הטובה מתאימה על רכוש האויב. אחת זה היה טכנים טובים גדול, דבר שיכול היה לשאת חלק גדול מהוצאות הצבא, (מתוך לקטנות בטביל הגולים) בניתי חתה הרוקם שכל הודעה זה נעשה לשם בקשה ובכרי לא להטאיר דבר לחוזרתי, אם יחזרו. את כל הרכוש אספו היה לאסוף בשלמות במדוכס ובהטובה שיהיה בו מסום הועלת כבורית מבונית. זאת יש לרסום למעשה לצורך כבושים אחרים.

כדי יום ביומו נסעתי לכפר כלנית מוסטפה ונחמ מועלים ערבים מפרדים, כדי
לסבל בהרובים שבמצאו אי טה אי עם, לאסוף את הנגדים של חיות בית ובהמות
שנהרגו או מתו בסביל בקיפון וזיהוה הקום, באחד הימים שבאתי לאסוף
קפה בסביל הצולים בהתאם לאסוף שבידי, והנה מצאתי את האדון מצאאך מרוב
מחירה אסוף קפה. לאחר שהברתי לו כי יש בידי רטיון לטורה זו זאני מסבל
בכך. הוא הפנה אותי למחן הפללי, בדאנתו זאת המטקתי רחוקתי לכפר פרדים
בידים ריקות. הצולים דוכתו פרדים לחצן עליו ואז פניתי למר סכטר יודיר
ועד המוטבה שיטיב רטיון כדי להטליר את העמרת הבארכים לכלכלת הצולים.

הומתענה מאד כאשר ניתנה הטובה למר סכטר בל המטפות שהעבירו לטנטורה
אינם בהסבון-סבוויא מלחמה. אין לדאוג להם והם הפסדו לגססם. הודעתי זאת
למוכר פרדים ועל בסיס זה הוא מוכתר פרדים בקס המני לסחרר את כל הנפשות
שנסאנו מכפר ערב איל ראורגני, אני לא התנגדתי לטען תקפן הדאנה. באתי
בדברים גם עם נכבדי הקמר טנטורה הסבוויים והסברתי להם כי צריך לדאוב
למקור פלכלה למטפות. הם בקטו ממני לעשות בשמם את כל הסדורים כדי לקבל
קפה על הסבונם מאת הא' קרמן סוחר בחימה, בינתיים העבירו את הסבוויים
הסדור לא נעשה ונמצאו כל אותן הנפשות בלי דואג כל מה שיבולתי עשיתי כדי
לעזור בדבר הספורים בזה.

אני רוצה להדגיש ולאפגורא כי, אני חגרי בועדה על רכוש הערבים, אני
צריך להביע דעה, מטני צריך היה לקבל אינפורמציה על הנעשה, והנה בכל
זאת לא שמעו אותי. בכל בקורי בכמר מצאתי את הא' זב ליטנר לטפל ברכוש
הזה, הבינתי שהוא קבל מנוי על ידי מר שפירא בהסלאת הא' שמטון מטביה.
בתוקף המפקדו בנדה היה מר ליטנר יחד עם מועלים שלו, אומף רכוש כמד
סוסיים חלודים, מכשירי חקלאות ותנה טנכט, אותם יעל זאת היה מקבל אשור
מהא' שפירא כנכחותי.

ביום שסי בחאריך 7.6.48 כסכככככתי לטנטורה פניתי אל המפקד עם מר
זיקסל, קבלתי ממנו רשות בניהם יחד עם הערבים מפרדים שהבאתי, כדי לאסוף
מטם החפצים למלבוסיים. מאמר חזרתי מערולה זאת פגשתי את הא' ליטנר והא' אריה
לימבסקי - מעריך האבואות-עברתי לשבת לידם. בו בזמן ניבט אלינו הא' אהרון
בונסקיין אכר מז"י - בעל חקלאות בסנטורה - והודיע שמפקד הכפר הא' זיקסל
אינו צותף להוציא את הסוסיים ומכשירי החקלאות שהוא קנה ע"י הא' ליטנר, אלא
ורק אם אני אחזום על רשות מעבר, הומתעתי היות זאני לא ספלתי במסירה רכוש
וברטיונות מעבר. לאחר סמר לימבסקי-אזא הודיע לי כי במקר יפה את כתי הא'
שמירא לחתום על היוזא מהכפר חתמתי על הדרוש. בו כיום אתר הצהרים
ניצלתי את הסכונות - בה העבירו מועלי מר ליטנר את החפצים שלהם - כדי
לחפצים את החפצים שלקחתי מטנטורה בסביל הצולים בפרדים. במחשום טנטורה
מרתה קבלה מטורסת רק על החפצים בסביל הצולים ומטם נטע אתנו המפקד
זיקסל והעיתו.

בפרדים מרתתי את החפצים וטם מצאתי את הא' שמטון מטביץ הוא טאל מי נתן
רשות לערבידות של ערב אל ראורגני לעזוב את הכפר, הודעתי לו את הפרטים
שקבלתי כי אינם שבוני מלחמה ולא התנגדתי לשחרורם לפי בקשה מוכתר פרדים.
ממורם לעיל, מר מטביץ התערמר והודיע שהוא כבר מקד על מוכתר פרדים להחזיר
אותם לכפר. כמו כן הוא בקש לסלח את העהפי מוסטפה אל ברומי לכפר טירה בתור
מחנך בקסר עם קבלת הפתים טלבו טנכלו עם נמצאו בשדה הקרב. ראיתי שאיש
זה ליבול להביא תועלת רבכל זאת לא התנגדתי (זהו נסלח אחרי כן לתפקיד זה) בו
בזמן התעניין הא' מטביץ למש שינכיים החפצים שנהגרו באומי טלקחו מועלי הא'
ליטנר ברשותו הוא. המפקד מר זיקסל הודיע שהוא יבדר זאת בזכרון לעקב.
וטם הורגו שהא' ליטנר שהחפצים שינכיים למועלים שלו וקבלו אותם ברשותו.

גם הדגשתי שאני אסרוני ביציאה רק את החששים שקבלתי בטביל הנולדים.
ביום שני נפגשתי עם פר שמירא כדי לברר את כוונת המכרז שלי, יחדיו
במעמד לסנסורה. עם גודע לי שהמפקד פר זיקסל קבע מטעם בענין החששים
תנ"ל. וקעה מזה ענין שלם. בנוכחות הא"א אליעזר לוין עניתי והסברתי את
השתלשלות מני הדברים כפי המפורט לעיל.

למחרת כאשר התכוננו לרדת לסנסורה כדי להגוש טוב עם פר שמירא בקשר
עם הסניף אז פגש אותנו (הא) ליסנר ופועליו גם כן הומיעו) ממקד החבל
פר אליעזר לוי במושבה והודיע שאין לנו כניסה לסנסורה כי הכפר גנוב
היום. הרובתי שמה שהוא שהוקם הנובע מענין תנ"ל, הודעתי שאני נוסע רק
על תחנה אחד עם אני צריך להגוש את פר שמירא וגודע לי שבמקום ליסנר
נחמנה איש אחר וביחס אלי תנחן תשובה. בעוד כמה ימים. בעצם אני לא בנין
למה כללו אותי בענין זה שלא סמלתי בו אף דבר.

בראשית בקורני אבל זקני הכפר השבוניים סנפצאו בהשפחה זכרון יעקב הם
ספרו לידי בקשה המיועדת למפקד הצבת, ~~הצבת החדשה~~ להחזיר אותם
לכפרם, הרי יש להעביר את משתמניהם ~~החדשים~~ לארץ אחרת שבטכנות
באמצעות הצלב האדום, יחד עם כמה גברים שהוכתרים כדי שידאגו ויסדרו
את צרכיהם. את הבקשה הזו העברתי באמצעות פר שמירא יו"ר ועד המושבה,
למפקד במחלי בצורה מכתב מזקני הכפר מודים המבקשים שיסדרו אותם מעול זה
שאינם יכולים לטאח בו מבלי עזרת הסמלחה. גיבתיים ומכיון שלא היתה על
הנולים השגחה כהל שבוניים ולא דאגו להחזקתם וכלכלתם, הם הנולים התחילו
לחזור אל מחוץ הכפרים שבטכנותם כגון עין-רוזל ואיגוזם.

יש לעיין שם בכתובת. ה"ה חסד גדול. ~~ההתפטרות מו"ח בעת~~
יחד בספרים ובאנו לידי מסקנה שצריך לאתר באמצעים כדי לטפל בחלול
שפורצות במקרים כאלה דבר אשר יכול להצביק את הסביבה ונודאי הוא המציא
לפורש להעודתו.

אין אני מעמיד את עצמי כאוטוטרופוס על הערבים אבל עלי להדגיש שכל
הענין אינו בסדר, כלומר - לסדר מחנה רכוז ולתקלם ממנו, בלי מקוח על
מלבו הנוצחו לכפרים השכנים עקוד נמצאים במב מבחמם אחנו, בהם בודאי
נמצאים יתר הלוחשים שהתגונו מכפר שנסורה בזמן ההתקפה וכן בודאי נמצאים
עם לוחשים זרים שהמיקן תועלת מידיעות שהעבירו אליהם הנולים העוזבים
לנפשם.

~~אחריהם~~
~~אחריהם~~

בחאריך 18.5.48 יום ר' הופיע הצלב האדום בלוייה פר שבנין לכפר מדדים
לשם הוזמנתי והופעתי גם אני ועוד כמה אנשים מו"ח ועורבו פמיטב יכולתנו
להסדיר את ההעברה של הנולים למשולש, ההכרחה יפאה לפועל בסדר גמור העברנו
כאלף נפשות. רומה הצלב האדום הודה על עזרתו והדגיש את סביעה רצונו שיחסיבו
הטוב דבר שיעביר לתסופת לכ המסובים על מוסד זה. יש להעיר שהודעה על ההעברה
נפסקה לכפר כארבע ימים לפני כן על ידי הצלב האדום והא"א פשוץ, -ולכן הספיקו
שליק מהנולים לברוח אל הכפרים עין רוזל ואיגוזם.

אני מוצא אם כך כי עלינו לקבל בהסבון לקראת הפתיד, בלי הערבים שיבודו
בתוך מדינתנו יהיו אזרחי המדינה. יש לתחום לתחומים בין זמן מלחמה וזמן
שלום, בקשר כאשר אנחנו העם התרבותי והאנושי ביותר, אם לא פניתי אל המקום
המוספן במכתבי זה אבקש להסנות אותי אל המקום פדיוש, שם אני מוכן לטטור
הסברה כללית בעל פה בענין השאלה הערבית ככללה בתוך מדינתנו.

[Handwritten Signature]
כבוד רב 31.5.48

פניתי. זאת יש לרשום לפעם כעוד כלבים אחי.

מאשר

2

אני נמנית אל אחת פגזות של בית יי' להו' שכתי' הכרחי לבעור
אל ביתי ובראש וכל אנפי שאותן צוותם באים הם מגדה יי' אתי וכלם אל
כח אתה ימקב אל שרוב מצעתי. אף הדמתי לנני כי פגזים סחבים ולבי
(עצמתי) ואזרתי יי' עי' שאלה אג' הולכי ויקים ואלה אחרי יי' הודים ביום
קדש אל פי סלסתי והו' שניים' אלות אל סוללת בסיסם יכבה פוזרים וזה און
הדני פוזרים חצעות' את עקני יכבה הרכי' יוצרות' יי' דם בלם המאות' לניס
את גאונות אליו שאלוה' קבלו אותם כזה אלני יוצר ופזר' וניב' להם קבלו צחוק
הרצון רה ויפזרו צוותם בון חלשיות ועתה אס' לניצ' ויפזר' וזה צוות'
עני אס' שלם אתו' יקבל הלוח אשר להו' עולם אל הרכי' והפזר' יי' דם אל עני
אני ופזר' וקבלתי אל אש פוזר' אשר ישעו' כי הלני' פוזר' הודים המניק' נאלץ
בן אפוזר' אל המלכות ולה קצת קליס אז פני' אלי דקני סודי' ופזר' צוות' עם נאלץ
כי יפזר' אלמתי המלוי' יצאת הליות לזכות אל שאלוה' רבי המלכות ולה חרבה
של אפוזר' הליות זמן אל המזר'. וא' חרבה המטה' והלממות' לזכות אל הלמנים
אשר אזר' לעצמי המלכות צחיקון זקני' והקבלן הלוי' יי' שפד' אתם ועני סיפורת' אשר
את יי' חרבה אז הני' נסד' יי' אלוה' אל דמיון' הו' בית חוצות' יי' צדק' הו' פים
אשר עלי' ש' היא יי' פיק' לוי' שיון' אל חלמ' שולר' וזה סני' המלכות ופזר' וקצו'ן
המניק' חבלי' את הלמנים הלוי' אל היצו' כי חוץ פוזר' פוזר' וזה המלכות יי' הוא זכ'
יי' יצו' אתם יי' הוא זמן הוא נאמן הוי' פים ב' הוא חלש' למי' יי' אלן' כפי' אל כפי'
ששונים. כאלו קבולת חלופה אל הלממות' ופזר' אל אלן' יורד צוות' אלן' קירות' את סגפמם
שם לפזר' את יי' וזה המלכות שפד' יי' פזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
א' וזה המלכות פוזר' וזה המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
כי הם ילדו ופזר' המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
לפזר' את המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
אז יקח הודים אתן אף אלם חצעות' יי' וזה המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
אזי אף עליו פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
יי' חרבה אתם המלכות לא חתק' ערפתי ואלה עול' המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'
המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אלן' את המלכות פוזר' אתן ופזר'